

der maatte da ogsaa en meget stærk Konstitution til for at modstaa en saadan Udtalelse som den, der staar i Kommissionens Skrivelse til Justitsministeriet, og som er trykt som Bilag 2 til Landstingsudvalgets Betænkning: „Sluttelig bemærkes, at vi ikke overser, at der kan rejses Spørgsmaal om at anvende Internering overfor Psykopater, uden at saadan Foranstaltning behøver at være betinget af Foretagelse af en forbryderisk Handling. En Undersøgelse af dette lige saa vigtige som vidt-rækkende og vanskelige Spørgsmaal vilde imidlertid kræve en psykiatrisk Sagkundskab, som vi savner, og allerede af den Grund har vi ment ganske at maatte undlade at udtale os, end sige stille Forslag desangaaende.“ En saadan Udtalelse fra en sagkyndig Kommission var egnet til at skabe Enighed om ikke at gaa den Vej, som man oprindeligt havde tænkt, og derfor tror jeg, at Kommissionens Udtalelse har haft stor Betydning. Jeg mener derfor, at den højtærede Justitsminister paa det Tidspunkt skulde have sagt til „Social-Demokraten“: Skaan mig for at blive alt for meget rost. Det saa en Tid ud til, at Ministerens Lovforslag skulde gaa igennem Tinget i Dølgemaal, saaledes at vi saa godt som ikke fik Tid til at behandle det hverken i Udvalget eller noget andet Sted. Jeg tror, den højtærede Justitsminister nu er glad ved, at vi er kommet til at behandle Lovforslaget og har faaet et Lovforslag ud deraf, som vi alle, om end vi har noget at indvende derimod, dog kan være bekendt.

Det, der oprindeligt dannede Grundlaget for dette Lovforslag, var jo den saakaldte Berning-Sag, hvor den højtærede Justitsminister foretog Indespærring af vedkommende — nu hedder det, at det var en midlertidig Indespærring, men den Gang var det tilsigtet, at den skulde være for bestandig. Under Lovforslagets første Behandling var jeg inde paa de forskellige Standpunkter, som den højtærede Justitsminister havde indtaget i denne Sag, og jeg skal derfor ikke komme ind paa dem nu. Det er jo saa heldigt, at vi, siden vi havde Sagen til første Behandling, ved hvilken jeg udtalte, at der her var sket en Retskrænkelse, et Myndighedsmisbrug, har faaet Højesterets Udtalelse om Sagen, idet Højesteret har slaaet fast, at der her er handlet i Strid med en af de i Grundloven anerkendte Grundsætninger. Nu ved vi altsaa, hvordan Forholdet ligger. Den højtærede Justitsminister paaberaabte sig den Gang Erklæringer fra forskellige, deriblandt var dog

kun een Erklæring fra en juridisk Professor, nemlig fra Professor Bentzon. Jeg tror, det er uheldigt, at en juridisk Professor begynder at blande sig i konkrete foreliggende Spørgsmaal; med Hensyn til hvad der er gældende Ret, og jeg tror, at hvis man skal have en Udtalelse fra juridisk Side, vil det i alle Tilfælde være bedst at faa en Udtalelse fra Falkutetet. Da det senere kom op, hvordan Justitsministeren var gaaet imod Grundloven, kom der en formildende Fortolkning fra Professor Bentzon. Men jeg tror, som sagt, saadanne Erklæringer er uheldige (*Justitsministeren* [Steincke]: Berlingske Tidende). Den højtærede Justitsminister nævner „Berlingske Tidende“. Det er rigtigt, der var en anonym Artikel i „Berlingske Tidende“, det er de to eneste Jurister, den højtærede Justitsminister har kunnet faa til at gaa offentligt i Brechen for sig, Professor Bentzon og en Anonym i „Berlingske Tidende“.

Som Sagen nu foreligger, tror jeg, vi her fra Rigsdagens Side maa være glade ved, at vi ikke under den Panikstemning, der forelaa, gik med til den Lov, vi var i Færd med. Det forekommer mig, at det vilde have været en Skam for den danske Rigsdag at vedtage en Lov af det Indhold, en Lov, som er i Strid med Grundsætninger, der er udtalt i Grundloven. Ganske vist ser jeg, at man siger, at vi jo undertiden har stemt for grundlovsstridige Love, det er ikke saa slemt. Her maa vi imidlertid huske paa, at i al Almindelighed er det maaske ikke saa slemt at stemme for grundlovsstridige Love — det mener jeg nu for Resten, det er —, der har vi dog den Trøst, at Domstolene kan erklære en saadan Lov for ugyldig. Jeg ser, at det ærede Medlem Hr. Zahle ryster paa Hovedet. Ja, det er dog en Kendsgerning, at Domstolene kan erklære Love, der er grundlovsstridige, for ugyldige, det tror jeg, vi maa fastholde som Jurister (*Justitsministeren* [Steincke]: Det er tvivlsomt). Næsten alt i denne Verden er tvivlsomt, men dette tror jeg, vi kan gaa ud fra. Her var der imidlertid ikke blot Tale om en grundlovsstridig Lov, her var Tale om at berøve en Borger selve den Ret at gaa til Domstolene, saaledes at Spørgsmaalet overhovedet ikke kunde være kommet for Domstolene eller rettere faktisk ikke vilde være kommet for Domstolene, thi var Loven blevet vedtaget, og der var indsat en Værge, vilde hans første Handling selvfølgelig have været at sige: Som Sagen foreligger, vil jeg ikke have Sag anlagt. Den højtærede Justitsminister kæmpede ogsaa som en Løve for ikke at faa Sagen for Højesteret, og vi ved alle, at den højt-